

ANGON

Ποικίλα ομογενετικά αγγαροειδή

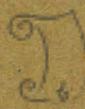
Ευκροπείρα δίο τα μέρη

Διενδυτή με ενδορνς Παναγιώτης & Αδαμους

Στος Β' Απριλ. 10-11 Πέριδος Β'

Εν Λονδών 30 Ουλαβόιον - 15 Νοεμβρίου 1890

Συνεργάται: Νευ. Ζυόωγος,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΩΝ

ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία προπληρωτ. Δρ. 4.
Εξάμην. » Δρ. 2,50.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία προπληρ. φρ. χρ. 5.
Εξάμην. » » » 3.

Τιμή φύλλου λεπτά 20.

Τιμή φύλλου λεπτά 30.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — Α' ΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΟ ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου — ΜΗΘΥΝΑΣ ὑπὸ Ἀνδρέου Α. Ἀβούρη — ΟΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ (ἐκ τοῦ Δὸν Κιχώτου) Μετάφρασις ἐκ τῆς Ἰσπανικῆς ὑπὸ Παναγιώτου Κοκκόλη — Ο ΠΤΩΧΟΣ ΝΟΘΟΣ διήγημα μετάφρασις Διονυσίου Ἡλιακοπούλου — ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ὑπὸ Γεωργίου Δ. Μάνεση — Σ' ΕΝΑ ΞΕΝΑΚΙ ποίημα Διονυσίου Ι. Μάργαρη — ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγέ — ΤΟ ΡΗΣΚΕΠΗΡΙΟΝ — Γραμματοκλιώτιον, ἀγγελία κλπ.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΑΝΘΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ

ΟΝΕΣ ΕΡΡΩΠΑΪΚΑΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ

ΔΥΟ Ή ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Προσωπογραφίαι ἐπιφανῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, νεκρῶν καὶ ζώντων — Ἔργα καλλιτεχνῶν ποικίλων παραστάσεων — Ἡθῆ καὶ ἔθιμα λαῶν — Τύποι περιεργότατοι — Απόψεις τῶν ὀραιοτέρων πόλεων καὶ μνημείων — Εἰκόνες ἀναφερόμεναι εἰς ἱστορικά γεγονότα εἰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

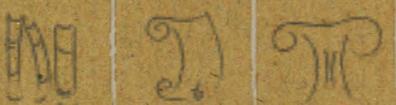
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΤΑΞΕΙΔΙΑ — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὅπως μὴ ἐπέλθῃ οὐδεμία ἐλάττωσις τῆς ὕλης συνεπέεις τῆς εἰκονογραφῆσεως τοῦ φύλλου θ' αὐξήσωμεν αὐτὸ κατὰ 4 σελίδας ἤτοι σελίδες 16 ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε 12.

Ἐν γένει ἡ ἐκτύπωσις τοῦ φύλλου θὰ γίνεταί διὰ ποικίλων χαρακτήρων καὶ καλλιτεχνικῶν κοσμημάτων ἐπὶ καλοῦ ἐστιλβωμένου χαρτοῦ, θὰ κοσμηθῆται δὲ καὶ διὰ χρωματιστοῦ περικαλύμματος.

Τὰς νέας μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις αἵτινες θὰ γίνωσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης θ' ἀναγγελοῦμεν ἐν προσεγγεῖ φύλλῳ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ματα μετά πάσης επιμελείας περιτεχνημένα, άφλογα ύφ' όλας τας ύλικας δός ειπείν έπόψεις, εις τά όποια ό θετικός κριτικός δέν έχη τίποτε ώρισμένον νά κακίση. Καί έν τούτοις τά ποιήματα ταύτα—ώς παράδειγμα είμπορούμεν νά φέρωμεν έκ τών παρ' ήμίν πολλά—δέν έμψυχούνται, δέν συγκινούσιν. Έν ό τούναντίον άλλα έργα, παραμελούντα κάπως και τής μορφής και ένιζχού τής έκφράσεως, μέ πλημμελείς στίχους, μέ χαλαράν ευμετρίαν και ήκρωτηριασμένα μέλη, έπιφέρουσι και ούτως τό άποτέλεσμα τής συγκινήσεως, διότι έχουσιν εκείνο τό κά τι, τήν ζωήν, τήν πνοήν τών ποιητών του ταλάντου. Ως παράδειγματα δέ είμπορούν νά μας χρησιμεύσουν πολλά ποιήματα έκ τών του ήμετέρου Σολωμού.

Άς λάβωμεν τόρα ώς τελευταίον όλων τούτων παράδειγμα, δια τό επίκαιρον, τήν ιδέαν τής πρωτοχρονιάτικης εύχής προς κόρην ενά πανδρευθή φέτος, άρ' ού πέρσιν πρωταγάπησε» και άς ιδώμεν πώς έκφράζει αύτήν έν τοις έπομένοις τετραστίχοις ό κ. Μακρορᾶς:

Τή νύχτα έψές, όταν, ώραία παρθένα,
Λίγη έ Χρόνος ακόμα είχε ζωή,
Έν ό θωρούσε από τ' άστέρια έσένα
Στό νέο του Τέκνα άκούστηκε νά 'πῆ.

—Είνε ό κόσμος δικός σου' όλα ν' αλλάξης,
Νά φθείρησ' όλα, ώς βούλεσαι, είμπορείς.
'Ανίσως τέτοια κάλλη όμως περᾶξης,
'Ανθια και χλόη ποτέ νά μή χερῆς.

Μνήμη γλυκειά τής εποχής μου άρίνω
έ λίγα στήθια χαραγμένα έγώ,
Γιατί στην πρώτη αγάπη άνοιξα εκείνο
Πούνε και τώρα ώσαν άγγέλου άγνό.

Μή με φθονᾶς' όλόλαμπρη, μεγάλη
Θά μείνη πάντα ή φήμη σου στη γῆ,
'Αν, ώς προλέω, για τό ξανθό κεφάλι,
Πλέξης του γάμου τό στεφάνι έσύ. *)

Δέν όμιλώ ούτε περί τής στιχοουργίας μέ τό ήροσομένον μέτρον και τήν άψογον όμοιοκαταληξίαν, ούτε περί τής γλώσσης, άγνής δημώδους γλώσσης, ρομείκης και εις τύπους και εις λέξεις, τήν όποιαν ό Μακρορᾶς ήξέυρει νά γράφη θαυμασίως έντελῆ. Η μορφή δέν μ' ένδιαφέρει τόσον θά σταματήσω όλίγον εις τήν ψυχήν τής μορφής αύτής, εις τήν καλλιτεχνικήν δηλαδή έκφρασιν.

Τό τάλαντον δέν τό βλέπομεν, τό αισθανόμεθα. Ο τι βλέπομεν είνε τά μέλη, τά όργανα του συνόλου, τό όποιον ζωοποιεί ή άθά-

*) Γ. Μακρορᾶ Ποιήτικα Έργα σελ. 220.

νατος πνοή. Μᾶς άφαρπάζει έν αρχή ή πρωτοτυπία έν τή προσωποποίησει τών δύο Ένιαυτών. του άπερχομένου όμιλούντος προς τόν διάδοχόν του τά δέ τρία έπόμενα τετραστίχα φαίνονται ως τρεις όροι, οι μοναδικοί άν θέλετε προς μείζονα δύναμιν, έκ τής διαθήκης θνήσκοντος πατρός προς τόν υιόν του. Τῶ δεικνύει ά πό τ' ά σ τ έ ρ ι α μίαν ξανθήν και ώραίαν παρθένον, άγνώως έρωτευμένην, και τῶ παραγγέλει δύο έπειγούσας παραγγελίας: νά φεισθῆ—Χρόνος και αύτός πανδαμάτωρ, βασιλεύς που

Είνε ό κόσμος δικός του' όλα ν' αλλάξη
Νά φθείρησ' όλα, ώς βούλεται, είμπορεί,—

νά φεισθῆ τής καλλονής της, επί ποινη άνανθοῦς και δυστυχησμένης άνοιξεως, νεότητος, και νά πλέξη τό στεφάνι του γάμου της, έπ' άμοιβῆ φήμης λαμπρᾶς και μεγάλης. Τό πρώτον έξαρτάται έκ του δευτέρου και τ' άνάπαλιν και άνευ του γραμματικοῦ συνδέσμου τόν όποιον θ' άπήγει ό κοινός όφθαλμός—και ό όποιος άλλας φοράς που ύπάρχει δέν συνδέει κατ' ουσίαν αναλόγως—τά τετραστίχα συνεχονται εις τό βάθος τής έννοιας ώς κρικοί αλύσεως. Άνευ άνοιξεως, άνευ άνθέων, ό στεφανος δέν θά έπλέκετο βέβαια ώραίος, όπως ό γάμος δέν θά έτελείτο λαμπρός, άν ήλλοιούτο τής κόρης ή καλλονή. Καί τίς οίδε πάλιν μή δέν θά ήλλοιούτο, εάν και φέτος διεψεύδοντο έπειγούσαι έλπίδες!...

Έξ άλλου τό ποιημάτιον είνε περιεκτικώτατον. Έκ τών όλίγων του δυνατών λέξεων είμπορεί κανείς ν' αναπλάσῃ όλην τήν τρυφερήν ιστορίαν. Η καρδιά τής κόρης ήσθάνετο δια πρώτην φοράν τόν άγνότατον έρωτα. Ο Χρόνος θεωρεί τότο έργον ιδιόν του, διεκδικών μνήμην αγαθήν—δι' ού υποδηλοῦται τό αίσθημα φυσικόν ως ή ευωδία άνοιγομένου άνθους, ως ή αναγκαία συνέπεια τής ηλικίας. Ητο γλυκύ μυστικόν, τό όποιον έγνώριζεν εκείνη βέβαια, ό νέος πιθανώς—άξιός του ύμνουμένου έρωτος—ό ποιητής, και όλίγαι άλλαι έκ τών στενών φίλων, ίσως μετά τών έραστών των. Αυτό μᾶς υποδηλοῦν οι στίχοι:

Μνήμη γλυκειά τής εποχής μου άρίνω
έ λίγα στήθια χαραγμένα έγώ,

δίδοντες και μίαν ταχέαν εικόνα, άμυδράν ως εξ άναμνήσεως, του έπαρχιακοῦ βίου, χρησιμεύοντες δέ ως βᾶσις εις τήν έξαισίαν έκ-

φρασιν τών ευθύς έπομένων:

Γιατί στην πρώτη αγάπη άνοιξα εκείνο
Πούνε και τώρα ώσαν άγγέλου άγνό.

Ητο λοιπόν άγνή και τοιαύτη απέμεινε μετά τό αίσθημα ή κόρη. Δι' όλίγων λέξεων ζωγραφείται άμιμῆτως τόσον ώραία, και ή μικρά αύτη ιστορία τήν αναβιβάζει επί τοιούτου ή θικού στυλοβάτου, ώστε μέ τόν στίχον:

Έν ό θωρούσε από τ' άστέρια έσένα,

άπορεί κατόπιν ό άναγνώστης άν ό ποιητής ύποδεικνύη άπλῶς τό αιθέριον σκῆνωμα του Χρόνου, ή άν παραβάλλη ταμνηρότερον τήν κόρην προς άστρον. Η σκοτεινότης αύτη τής έκφράσεως—τό ένιαχού ώραιον ελάττωμα του Μακρορᾶ—αύξάνει τό γόητρον δια τής διπλής έννοιας, όπως προσθέτει εις τήν μογαλοπρεπή έκτασιν του ποιήματος ή παρασιώπησις του όνόματος τής κόρης, τό όποιον ίσω; άλλος άδεξιώτερος ψάλτης θά έπρόδιδεν έδῶ, εις τήν θέσιν του θαυμασίου ά πό τ' ά σ τ έ ρ ι α γράφων κανέν πεζόν Μαρία μου, Έλένη μου, Μαργαρίτα και καθεξῆς.

Τό τελευταίον τετραστίχον, τό κορύφωμα τών άλλων, είνε άληθής αποθέωσις—ή αποθέωσις του έρωτος και τής παρθένου. Η ιδέα φήμης λαμπρᾶς και μεγάλης ήτις θά ήκολούθει τόν νέον Χρόνον, άν αύτός ήνου τήν κόρην μετά του έκλεκτου της, είνε ό,τι πανηγυρικώτερον δύναται ό ποιητής νά έπινοήσῃ. Μόνον εκείνο τό μή με φ θ ο ν ᾶ σ άν και έχη ώραίαν σημασίαν, ήθελα νά μήν έκφράζεται αλλά νά λανθάνη, καθώς και τό προλέω νομίζω ότι θά ήτο καλλίτερον νά έλειπεν, όχι ως γλωσσικῶς παράτενον, αλλά διότι συγχίζει εις τόν νοῦν μου τόν Ποιητήν μετά του Χρόνου. Ο Χρόνος προλέγων έδῶ δέν μου άρέσει, έν ό άν άντ' αύτου υποθέσω προλέγοντα τόν ευχέτην ποιητήν, προσκρούω εις τό άτοπον τής θέσεως, διότι έδῶ ό χρόνος όμιλεί. Θά έπροτίμων, δια νά λείψουν όλ' αύτά, τά όποια εις έμέ άπακούσουν, νά έδίδετο εις τό τελευταίον μέρος τύπος έντόνου παραγγελίας, συμφωνοτέρας και προς τό σύνολον, και ν' άφίνετο τάχα εις τό μέλλον νά κοιθῆ ό νέος Χρόνος άν θά εφαινετο ευσεβῆς ή πατήκος υίος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΕΤΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
'Αλλά άν θέλῃς όλόλαμπρη, μεγάλη
Νά μείνη πάντα ή φήμη σου στη γῆ,
Πλέξε
και έχω συμπληρώσει κατ' αυτόν τόν τύπον τό

τετραστίχον—όχι δά και τόσῳ δύσκολον πράγμα!—άλλά δέν τό παραθέτω ολοκληρον, καλυόμενος υπό του θεού; εκείνου, τό όποιον αισθάνεται κανείς πρό πάσης βεβηλώσεως. Άφίνω έκαστον άναγνώστην ν' άμαρτήσῃ κατ' ιδίαν.

Ίδου δια ποίας τέχνης, δι' όποιών σχέσεων, ή άπλή αρχική ιδέα, ως έλεγον, έγένετο ποίημα και άπέκτησε δύναμιν, ύψος, μεγαλείον, ώραιότητα, ιδανικόν, και ό τι άλλο δύναται νά παραστήσῃ τήν γλυκειάν συγκίνησιν, τήν όποιαν εις τούς αισθητικῶς βέβαια μορφωμένους μεταδίδει. Άναγνώσατέ το άλλην μίαν φοράν και θά ίδητε πώς και τό απλούστερον νόημα σαρκούμενον υπό τής τέχνης εις σώμα πλαστικόν, ώραϊόν, λαμβάνει ψυχήν έκτάκτου δυνάμεως. Εις άντίθεσιν δέ προς τό μικρόν αύτό 'Αιβασιλειάτικο άθυρμα, δέν θά κοπιάσετε πολύ νά εύρετε πολλά μεγάλα λεγόμενα ποιήματα, έπαινούμενα ως ύψηλοτάτων νοημάτων έμπλεα, ως πατριωτικά, εθνικά, φιλοσοφικά και δέν ήξέυρω τί άλλο, τά όποια έν τούτοις ούδέν την έλαχίστην παράγουσι συγκίνησιν, ως δέν έχουσι τά πτώματα ζωήν, όσο πελώρια και άν ήνε.

Είμαι βέβαιος ότι ένοήσατε τόρα, έκ τής μικρᾶς αύτης αναλύσεως τί έννοῶ καλλιτεχνικήν έκφρασιν και πώς τήν χωρίζω από τής ιδέας και από τής μορφῆς. Ο καλλιτέχνης πρέπει νά έχη κυρίως τήν δύναμιν τής έκφράσεως; αύτης, δια νά ήνε καλλιτέχνης. Με τήνεύχην προς κόρην επί τῶ νέῳ έτει, άλλος κατώτερος ποιητής θά έγραφεν έν μέτριον στιχοῦργημα έν ό Μακρορᾶς, ότόσονδεξιάς, παρήγαγε, βλέπετε, άληθινόν καλλιτέχνημα. Ο Σολωμός, ποιητής δευτέρης τάξεως, θά τό έκαμνε βέβαια μέ μεγαλητέραν άξίαν, ό δέ Δάντης, ποιητής πρώτης τάξεως, άκόμη μέ μεγαλητέραν. Η αρχική ιδέα θά έμενεν έν τούτοις ή αύτή: ή δύναμις μόνον τής καλλιτεχνικής έκφράσεως θά παρήλασσαν, αύτή ή πρό παντός καθορίζουσα τήν άξίαν τών ποιητών. Ο Μακρορᾶς είνε φιλόπατρις, πνευματιστής, φιλελεύθερος, ευσεβῆς, φιλογύνης, φίλερος, εθνικός, έστω, αλλά πρό πάντων καλλιτέχνης. Αι ιδέαι του, αι φιλοσοφικαι δός ειπείν, δέν έχουν καμμίαν σημασίαν, καμμίαν έπιρροήν εις τήν καθαρῶς ποιητικήν του άξίαν, ούτε κρίνεται εις τό φωτισμένον και άνεπηρέαστον κριτήριον έκ τής έντυπώσεως τών όποιών έπωφελεται, έκ τής φήμης τήν όποιαν έχει. Μή δέν θά ήτο καλλιτέχνης επίσης μέγας, άν άπεναντίας ήλέγγετο ύλιστής, τυραννικός, άσεβῆς, μισογύνης, δύσερως

ἢ ἀνθεθνικός κοσμοπολίτης; Μόνον ἐν τοιούτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐσπευδον βέβαια νὰ τῷ προσάψωσιν οἱ ἀμαθεῖς τὸν τίτλον ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος κηλιθωθείς μὲ ἀνξίαι, κεφαλῆς, δὲν κάμνει πλέον ἐντόπωσιν οὔτε εἰς τὸν ἀληθῆ καλλιτέχνην, οὔτε εἰς πάντα καλῶς γνωρίζοντα ὅτι:

Ἄρου ἡ Τέχνη ἦνε σήμερον ἀνεξάρτητος Θεότης, μὴ ἐξυπηρετούσα οὐδ' ὀρεΐλουσα νὰ ἐξυπηρετῆ; ἄλλο τι ἐκτὸς ἐαυτῆς—l'art pour l'art—ἀρκεῖ νὰ ἦνε κενεῖς ποιητῆς, διὰ νὰ ἦνε καὶ ἐθνικός.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΜΠΟΝΑΜΑΣ

—Αὔριο ἡ Εὐανθία μας κλεῖ δώδεκα χρονῶ, ἀλήθεια; ἔλεγε ταπεινοφῶνως εἰς τὴν σύζυγόν του νεαρὸς ἀνὴρ, φιλοσόφως παρατηρῶν μικρὰν κόρην, ἣτις ἐκοιμᾶτο ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

—Ναί, τῷ ἀπήντησε καὶ ἀφῆκε ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ ἐργόχειρόν της, διὰ νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἐκείνη τὴν κοιμωμένην θυγατέρα τῆς.

—Αἴ! ἐφέτο τὴν πρωτοχρονιά, θὰ τῆς κάμω μποναμά, ὄχι πλειὰ κούκλαις, ἀλλὰ πρᾶγμα ἀξίαις, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶται αἰώνια.

—Καὶ τί, σὲ παρακαλῶ;

—Ἄιγι ὑπομονὴ κι' εἰς ἓνα μῆνα βλέπεις, μειδιών ὑπέλαβε καὶ ἀποθέσας ἐλαφρὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ μετώπου τῆς κόρης του, ἐξῆλθε σιγὰ ἐκ τοῦ δωματίου.

Ἐν μόνον τέκνον ἀπέκτησε τὸ εὐτυχὲς ἐκεῖνο ζεῦγος, τὸ ὁποῖον εἰλικρινῶς ἠγαπᾶτο καὶ τὸ τέκνον αὐτὸ, συνεπλήρου ἄπασαν τὴν εὐτυχίαν τῶν νεαρῶν συζύγων, καὶ ἀπρσχόλει ὄλον τὸν γαληνίως διαρρέοντα βίον των. Ἡ μικρὰ Εὐανθία, μὲ τοὺς μεγάλους μαύρους ἐφθαλμούς της, τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων, μὲ τὴν ὑπόξανθον κόμην της, ἣτις ἐκυμάτιζεν, ὡς χαίτη λέοντος, ἐπὶ τοῦ αὐχένος της καὶ μὲ τὸ μικρὸ στοματάκι της, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πάντοτε ἐπλανᾶτο γλυκὺ καὶ ἀθῶον μειδίαμα, ἦτο τὸ εἶδωλον τῶν γονέων της. Καὶ τί δὲν ὠνειροπόλουν διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην κόρην! Ἐπλάττον δι' αὐτὴν μέλλον βασιλίσσης καὶ ἐδάκρυζον σχεδὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, σκεπτόμενοι τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν γυνὴ πλέ-

ον ἡ Εὐανθία των, θὰ ἐκίνοι τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ θὰ ἐγένετο νύμφη, περιζήτητος.

Ἀνυπομόνως λοιπὸν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, περιέμενε τὴν πρωτοχρονιά ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς, διὰ νὰ ἴδῃ τί πολύτιμον πρᾶγμα θὰ ἐδώριζε τῆς Εὐανθίας ὁ πατὴρ της. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐξαφνα, ἡ Εὐανθία ἐγύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖον κακοδιάθετος καὶ βήχουσα, δὲν ἀνησύχισαν ὅμως καὶ πολὺ οἱ γονεῖς της, νομίσαντες ὅτι δὲν ἦτο τίποτε καὶ πρὸ πάντων ἡ μήτηρ της, ἣτις μακρὰν πάσης κακῆς ὑπονοίας, ἐσκέπτετο ζωηρότερον τὸ πατρικὸν δῶρον, ὅσῳ ἡ πρωτοχρονιά ἐπλησίαζε. Δυστυχῶς ὅμως τὴν ἐπιούσαν ἡ βῆξ ἐγένετο ἰσχυροτέρα, τὸ μέτωπον καὶ αἱ χεῖρες τῆς κόρης ἔαιον καὶ ἐκρίθη ἀναγκαῖα ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος μόλις ἐξήτασε τὴν ἀσθενῆ συνοφρυώθη.

—Γιατρὲ, τί ἔχει; σχεδὸν κλαίουσα τὸν ἠρώτα ἡ δυστυχῆς μήτηρ, ἣτις ἐλησμόνησε πλέον καὶ δῶρα καὶ ὄλον τὸν κόσμον διὰ μίαν στιγμὴν.

—Μπᾶ! μὴ φοβεῖσαι, δὲν εἶνε τίποτε, σὲ ἴγιας μέραις θᾶνε καλὰ, καθησυχάζων αὐτὴν εἶπεν ὁ ἱατρὸς ψευδόμενος, διότι εἶχε προσβάλλῃ τὴν Εὐανθίαν ὀξεῖα περιπνευμονία, ἣτις γοργῶς ὠδήγει τὸ τρυφερὸν πλάσμα πρὸς τὸν τάφον.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἡ πρωτοχρονιά ἐπλησίαζε... καὶ ἡ κατάστασις τῆς Εὐανθίας ἐχεροτέρειεν. Ἡ πελπίς ἡ ἀτυχῆς μήτηρ, καθημένη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς πασχούσης κόρης της, τὴν ἐφίλει, τὴν ἐθώπευε, τῇ ἔλεγε τρυφερὰς λέξεις, μήπως ἴδῃ ἐπὶ τῶν ὤ-

ΕΚ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΟΥ

ΕΠΙΣΙΟΔΙΟΝ ΑΝΕΜΟΜΥΛΩΝ

χρῶν χειλέων της, νὰ ἐπανθήσῃ καὶ πάλιν τὸ διὰ παντὸς σεσθὲν μειδίαμα... ἀλλὰ τίποτε, ἡ Εὐανθία ἦτο προωρισμένη δι' ἄλλον κόσμον.

Ἦλθε καὶ ἡ παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς καὶ ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἔκαμνον κάτω εἰς τὸν δρόμον τὰ παιδία μὲ τὰ διάφορα παιγνίδια των, ἔφθανε καὶ μέχρι τῆς ἀσθενοῦς, ἣτις μὴ δυναμένη νὰ συμμερισθῆ τὴν χαρὰν τῶν ὀμηλικῶν της, ἐξέτεινε ἱκετευτικῶς τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας πρὸς τοὺς παρισταμένους ἐν θλίψει γονεῖς της, τοὺς περιέβαλλε μὲ βλέμμα ὑγρὸν καὶ ἀπελπι καὶ ἡμικεραθεῖσα εἶπε μὲ θνήσκουσαν φωνήν:

—«Ἐλᾶτε νὰ σᾶς φιλήσω...»

Ἦτο τὸ τελευταῖον φίλημα, τὸ ὁποῖον ἀγνῆτλασσαν γονεῖς καὶ τέκνον!

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ εὐτυχία τῶν νεαρῶν συζύγων κατέρρευσε, τὰ ὄνειρά των διελύθησαν καὶ ἡ γαληνίος ζωὴ των μετεβλήθη εἰς αἰωνίαν θλίψιν. Το εἶδωλον τῆς λατρείας των συνετρίβη, ἡ φαιδρύνουσα τὰς ἡμέρας των ἐλπίς ἐξέλιπεν... ἡ Εὐανθία των, διὰ τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἐπερίμενον τοιαύτην τύχην, ἀπέθανε!...

Μετὰ χαρᾶς ὁ κόσμος ἐχαιρέτα τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους καὶ ὄλαι αἰμητέρες ἤρχοντο χρόνια πολλὰ εἰς τὰ παιδία των, πλὴν μιᾶς, ἣτις γονυπετῆς παρὰ τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς της καὶ, ὡς τρελλή, τύλλουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἐθρήνει καὶ ἔλεγε:

—Ἐύπνα, παιδάκι μου, σήμερα εἶνε πρωτοχρονιά καὶ σὲ λίγο θὰ σοῦ φέρῃ ὁ πατέρας σου τὸν μποναμά σου...

Καὶ πράγματι, μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται μετὰ θορύβου ὀλόκληρος ἡ θύρα τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου, καὶ εἰσάγουσι λευκὸν φέρετρον.

Μόλις τὸ εἶδεν ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἀνετινάχθη, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν νεκρὰν κόρην της καὶ φωνάξασα ἐν ἀλλοφροσύνῃ:

—Ὁ μποναμάς σου, Εὐανθία!... ἐπεσε λιπόθυμος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Πορευόμενοι διέκριναν τρέκοντα ὡς τεσσάρων ἀνεμομύλους, ἐστημένους ἐν τῇ πεδιάδι ἐκείνῃ, οὓς ἄμα ἰδὼν ὁ Δὸν Κιχώτης, ἀνέκραξε πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν του. Ἡ τύχη καθοδηγεῖ τὰ θήματά μας καλλίτερον παρ' ὅσον ἐπιθυμοῦμεν, διότι βλέπεις; ἐκεῖ πέρα, φίλε Σάντζο Πάνθα, ὅπου διακρίνονταί τριάκοντα καὶ κάτι περιστότεροι ἀγέρωγχι γίγαντες, μὲ τοὺς ὁποίους ἐγὼ διαλογίζομαι νὰ συνάψω μάχην καὶ νὰ τοῦ; φονεύσω ὄλους, καὶ ἀπὸ τῶν ὁποῖων τὰ λάφυρα ἦμαι; θὰ ἀρχίσωμεν νὰ πλουτοῦμεν. Καὶ γὰρ εὐλογημένος εἶναι ἀγὼν καὶ μεγάλη πρᾶξι θεϊκὴ νὰ ἐξελίξῃς κἀνεὶς τόσον κακῶς φυλῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.—Τί γιγάτοι; εἶπεν ὁ Σάντζο Πάνθα.—Βρεῖνοι! κεῖ, ποῦ βλέπεις ἐκεῖ πέρα, ἀπήντησεν ὁ κύριός του, μὲ τὰ μικρεῖά χεῖρα, σχεδὸν δύο μίλλικα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.—Πρόσεξε, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ Σάντζο, γιὰτί ἐκεῖνοι ποῦ φαίνονται κεῖ πέρα δὲν εἶναι γιγάντοι, παρὰ ἀνεμομύλοι, καὶ ἐκεῖνα, ποῦ νομίζεις χερουκλαῖς, εἶναι τὰ φτερά, ποῦ τὰ γυρίζει ὁ ἀέρας καὶ στρέφουσι τὴ πέτρα τοῦ μύλου.—Φαίνεται καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Κιχώτης, ὅτι πολὺ ὀλίγον καταλαβάνεις ἀπὸ τυχοδιωκτικῆς συναντήσεως. Αὐτοὶ σοῦ λέγω εἶναι γίγαντες, καὶ, εἰ φοβεῖσαι κόψ' το λάσπη, καὶ θεσοῦ ἐκτὸς μάχης, διότι ἐγὼ θελω νὰ κατέλθω μὲ αὐτοῦ; εἰς θηριάδην καὶ ἄνισον ἀγῶνα. Καὶ τοῦτο λέγων ἐκέντησε τὸν ἵππον του Ροθινάντην, μὴ προσέχων εἰς τὰς φωνὰς, αἱ ὁ ὑπασπιστῆς του Σάντζο πρὸς αὐτόν, ἀπηύθυνε κρίζων ὅτι ἀναμφιβόλως ἦταν ἀνεφύμλοι καὶ ὄχι γίγαντες. ἐκεῖνοι, οὓς ἔτρεχε νὰ προσβάλλῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπήρχετο τοσαῦτο πεπεισμένος ὅτι ἦταν γίγαντες, ὥστε οὔτε τὰς κραυγὰς τοῦ Σάντζο ἤκουεν, οὔτε προσεῖχε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, ἀν καὶ ἦδη εὐρίσκατο πλησιέστατα αὐτῶν, ἀπ' ἐναντίας προσέβαινε λέγων στεντορεῖα φωνῇ ἀμή φεύγετε, φαυλόβια καὶ ἀχρεῖα πλάσματα, καὶ ἰδοὺ εἶς μόνος, ἰππότης ἔρχεται νὰ σᾶς κτυπήσῃ...!»

Προσδραμών τέλος ὁ Σάντζο Πάνθα πρὸς τὸν κύριόν του εἶπεν αὐτῷ: Δὲν σᾶ; λέγα γὼ ἀφέντη, νὰ παραιτήσῃς καλῶς τί κάμεις, γιὰτί δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἀνεμομύλοι καὶ μὲ τὸ Θεὸ! καθένας εἰμτορῶσα νὰ τὸ καταλάβῃ, φθάνει νὰ μὴν ἦταν στραβός.—Σιώπα, φίλε Σάντζο, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Κι-

χώτης, διότι τὰ πράγματα τοῦ πολέμου περισσότερο δλων εἶναι ὑποκείμενα εἰς ἀδιακόπους μεταβολάς. Ὅσο περισσότερο τὸ συλλογίζομαι, τόσο περισσότερο πειθομαι, ὅτι ἐκεῖνος ὁ σοφὸς φρεσίων, ὅστις μου ἐκλεψε τὰ βιβλία καὶ τὰ μηχανήματά μου, μετεβαλέν αὐτούς τοὺς γίγαντας εἰς μύλους, ἵνα μου ἀφαιρέσῃ τὴν δόξαν τῆς νίκης, τόση εἶναι ἢ κατ' ἐμοῦ κακεντρέχειά του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀλίγην δύναμιν θὰ ἔχουν τὰ πονηρὰ σχέδιά του μπροστὰ εἰς τὸ ἀνδρειωμένον μου σπαθί.—Ὁ θεὸς νὰ τὸ φέρῃ δεξιά, ἀπῆντησεν ὁ Σάντζος, καὶ βοηθῶν αὐτὸν νὰ ἐγερεθῇ, κείμενον ἐκτάδην μὲ συντετριμμένον τὸ ἀκόντιον, ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Ροθινάτην, ὅστις εὐρίσκετο καὶ αὐτὸς εἰς κακὰ γάλια καὶ οὕτως ἠκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Ἀπὸ κεῖνο, ποῦ βλέπω, φίλτατε Σάντζο, αὐτοὶ ποῦ ἔρχονται δὲν εἶναι ἰππῶται, ἀλλὰ κρεμανταλάδες καὶ γυδαῖοι· αὐτὸ ὅσ' τὸ λέγω, γιατί εἴμπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς ὥστε νὰ λάβωμε ἐκδίκησιν διὰ τὴν προσβολὴν ποῦ μπροστὰ μας αὐτοὶ ἔκμαν ἰς τὸν Ροθινάτην.—Τί διάλοο ἐκδίκησιν νὰ κάμωμεν, ἀπῆντησεν ὁ Σάντζος, ὅφ' οὗ αὐτοὶ εἶναι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι, καὶ ἐμεῖς εἴμαστε δύο, καὶ, ἀν' ἔλθῃς μάλιστα, ἕνα; καὶ μισός;—Ἐγὼ, βρὲ, κἀνὼ γιὰ ἕκατό, ἀπεκρίθη ὁ δὲν Κιχώτης, καὶ, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλα περισσότερα, ρίπτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος του καὶ ἐφορᾷ κατὰ τῶν ἀγωγιάτῶν ἀλλ' οὗτοι τότε ἤρχισαν νὰ ρίπτωσι κατὰ τοῦ ἐξόχου ἰππῶτου καὶ τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ τι πλακιάς, ὥστε τοὺς ἐξάπλωσαν καὶ τοὺς δύο ἰστὴ γῆ.—Πρῶτος συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν ὁ Πάνθας, ὅστις, βλέπων ἑαυτὸν πλησίον τοῦ κυρίου του, μὲ λιγωμένην φωνὴν καὶ κλυθμορᾶν εἶπεν· Ἄχ, ἀφέντη σὶδρ Χισώτη, ἀφέντη σὶδρ Χισώτη!—Τί ἀκούς; ἀδελφέ μου Σάντζο, ἀπῆντησεν ὁ δὲν Κιχώτης, μὲ τὴν αὐτὴν θλιθερὰν καὶ πονεμένην φωνήν.—Ἦθελα... ἀν' ἦταν δυνατόν... ἰστὴ ἀφεν-γιά σου... νὰ μου δώσῃς, ἀπεκρίθη ὁ Πάνθας, δύο σταλαμματιαῖς ἀπὸ κεῖνο τὸ ποτὸ τοῦ πανούργου Μπλάς, ἀν' τῶχης αὐτοῦ ἰστὴ τζέπη σου... αὐτὸ ποῦ γιαιτρεύει τὴν πληγαίς, ἴσως γιαιτρεύει καὶ τὰ κοκκαλοττακ' σματα.—Εἶθε νὰ τῶχα μιλῆ μου, καυμένη, ἀπῆντησεν ὁ δὲν Κιχώτης· ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι Σάντζο, ἰστὸ λόγο τοῦ πλανοδίου ἰππῶτου, τὸ χέρι νὰ μου κόψουν, ἐὰν ἰστὸ δύο μέραις· ἐγὼ δὲν θάχω τὸ ποτόν, σ' ἰστὰ χέρια μου. Ἀλλὰ ἐπειτα ἀπὸ πόσις μέραις, ἀφέντη, σοῦ φαίνεται; ἰστὸ θὰ μπορέσωμε νὰ κρατηθῶμε; τὰ

ποδάρια μας; ἠρώτησεν ὁ Πάνθας.—Ἐρῶ νὰ σοῦ πῶ, ἀπῆντησεν ὁ κατατασκιμένος ἰππῶτης, ὅτι δὲν εἴμπορῶ νὰ τοῦ προσδιορίσω πότε. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω, καυμένη ἐγὼ ἔχω ὄλο τὸ λάθος, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ θάλω χέρι ἰστὸ σπαθί ἐναντίον ἀνθρώπων, ποῦ δὲν ἦταν ντυμένοι ἰππῶται (cabbaleros), ὅπως ἐγὼ, καὶ πιστεύω ὅτι, πρὸς ποιήν, ἐπειδὴ παρέβηκα τοὺς ἰπποτικούς νόμους, ἐ θεὸς τῶν πολέμων ἠθέλησε νὰ μὲ τιμωρήσῃ· προσέτι σὲ εἶδοποιῶ Σάντζο, ὅτι, καὶ ὅταν ἀκόμη μὲ ἰδῆς ἰστὸς μεγλειτέρους κινδύνους τοῦ κόσμου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βγάλης τὸ σπαθί σου καὶ νὰ μὲ ὑπερσπίσῃς, ἐκτός ἀν' εἰ ἔχθροί μου εἶναι μπάσσι πόπολο, διότι τότε σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ εἴθῃς εἰς ὑπεράσπισίν μου. Ἀλλ' ἐὰν εἰ ἐρχόμενοι εἶναι ἰππῶται κατ' οὐδένα τρόπον σοῦ ἐπιτρέπεται οὔτε σοῦ συχωρεῖται ἀπὸ τοῦς ἰπποτικούς νόμους νὰ μὲ βοηθήσῃς, ἐὰν δὲν ἦσαι ἐνδυμένος ἰππῶτη. Ὡ, μείνε ἡσυχος, ἀφέντη, ἀπῆντησεν ὁ Πάνθας καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἄθρο θὰ σὲ ὑπακούσω εὐπειθέστατα. Ἐς ἄλλου, ἀφέντη, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος φιλήτυχος, καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἀνακτώνομαι σὲ δαυμούς καὶ σὲ μαλώματα. Ἀλλὰ, ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπερασπίσω τὸ ἄτομά μου, δὲν κυττάζω γὼ αὐτοὺς τοὺς νόμους, ποῦ μοῦπες, διότι ὄλοι οἱ θεῖκοι καὶ ἀνθρώποι νόμοι συχωροῦν νὰ ὑπερασπίσῃται κἀνεὶς τὸν ἑαυτὸ του, ὅταν κινδυνεύῃ. Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, εἶπεν ὁ δὲν Κιχώτης, ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅπου σοῦκα νὰ ἐνθωληθῆς καλὰ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς βοήθειάν μου ἐναντίον ἰπποτῶν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ θέσῃς χαλινὸν εἰς τὰς γενναίας σου ὑπερ ἐμοῦ ὀρμάς. Σοῦ λέω ναι, ἀφέντη, ἔτσι θὰ κάμω, καὶ θὰ τὴ βαστάξω τῶς καλὰ αὐτὴ τὴ διαταγῆ, ὅπως φυλάω ἰστὸ χωρὶ μου τὴ Κυρικῆ.

(Μετάφρασις ἐκ τῆς Ἰσπανικῆς)
ΠΑΝΑΓ. ΚΟΣΚΟΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΑΝΘΩΝ

Σπουδαία βελτιώσεις

ΤΑ ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΜΑΣ ΕΙΝΕ
ΑΡΙΣΤΟΤΡΓΗΜΑΤΑ

Ἀναγνώσατε πάντες τὴν νέαν καὶ εἰκονογραφημένην ἀγγελίαν μας ἣτις περιλαμβάνει ἐν ἐκτάσει ὄλας τὰς βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις.

Ὅστις ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐγγράψῃ δύο νέους συνδρομητὰς ἔξ' ἄλλῃ δαφνῶν καλῶν ἰστὸν ἰστὸν.

Ὅδεμία αἰτησις συνδρομῆς λαμβάνεται, ἰστὸν ὅφιν ἀν' δὲν συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ο ΠΤΩΧΟΣ ΝΟΘΟΣ

Οὐδέποτε ἠγάπησε· ἠγνῶει τὸ μειδιάμα, τὸ φίλημα καὶ τὸ μητρικὸν δάκρυ· οὐδέποτε ἠκαρδία του ἠτθάνθη τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους παλμούς, διὰ τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ σοζύγου, τοῦ πατρός· οὐδ' ἰδοκίμασε τὰς συκινήσεις φιλικῆς ἐναγαλισμοῦ! Οὐδεὶς ποτε τῷ ὠμίλησε περὶ πατρίδος, περὶ κοινωρίας, περὶ τῆς καταγωγῆς του. Μίαν σκοτεινὴν νύκτα, νύκτα ἐγκλήματος, ἐνεγράφη ὄρεφος εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ νοθοτροφείου, ὅπου τὸ μετέφερε γυνή τις... ἡ μήτηρ του! Ἐκ τοῦ ἀσύλου ἐκείνου τῶν ἀποβλήτων ἐξῆλθε μίαν ἡμέραν, ἐμπιστευθὲν εἰς οἰκογενεῖάν τινα γεωργῶν. Ἐκεῖ ὡς ἀρχαῖος δοῦλος, ἔδρεχε δι' ἰδρωτὸς τὴν κοπιώδη ἐργασίαν, τρώγων πάντοτε τὸν ἄρτον τοῦ πόνου, κλίνων ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἐγώισμόν καὶ τὰ σκώματα τῶν ἀπανθρώπων δεσποτῶν του, μισῶν ἑαυτὸν, μισῶν τὸν ἄνθρωπον!

Ἐθαύμασε ποτε καὶ αὐτὸς τὴν χαρὰν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ δύσιν θέρμης ἡμέρας, καὶ ἠσθάνθη τρέμοντα τὰ μέλη του, πρὸ τῆς ὀργῆς τῆς καταγίδος! Ὑπεμειδίασε καὶ συνεκινήθη πρὸ τῆς ἐρωτικῆς μαγείας τῆς πλάσεως καὶ κατηράσθη τὴν τύχην!

Ὁ δύσμοιρος εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του φρικώδη σωρείαν ἐπιθυμιῶν, πόθων καὶ αἰσθημάτων! ἠσθάνθη ἰσχυρῶς τὴν ἀνάγκην νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ἀθέβαιον, νὰ βιώσῃ εἰς τὰ πλήθη, νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον, νὰ εὐθυμήτῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ... Καὶ ἐγνώρισε τὴν κοινωρίαν, ἔλαθε μέρος ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μεγάλην κωμῶδιαν τῆς ζωῆς, εἶδε παρασταινόμενα τὰ πάθη, τὰ μίσῃ, τὰς μνησικαχίας ἐκείνων, οἵτινες καλοῦνται ἀδελφοί, καὶ ἀπελπίς, ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς ἀκαταπαύσου καὶ ἰλιγγιώδους ἐκείνης δονήσεως.

* *

Μαίνεται ἡ φύσις, μυχᾶται ἡ καρταίς καὶ ἀπαισιῶς θρονοβοᾷ ὁ ποταμός· οἱ κρητῆρες βεβήκοις ἐκμεταμύτις σκιά, τρέχον πρὸς τὸν χεῖμαρρον

καὶ μεθ' ὀρμῆς πίπτει ἐν αὐτῷ, ἐνῶ νευρῶδης βραχίων πειρᾶται ματαίως νὰ τὴν ἀρπάσῃ. Ἀκούεται δοῦπὸς τις καὶ τοῦτον παρακολουθεῖ ἄλλος, ὁ μυστηριώδης βραχίων συλλαμβάνει ἐκ τοῦ φορέματος τὸ μελανὸν φάντασμα καὶ ἀγωνιῶν φθάνει εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ὁ σωτὴρ ἦτο ὁ νόθος καὶ τὸ μελανὸν φάντασμα νεαρὰ γυνή!

Ἄλλ' ἐνῶ παρὰ τὴν ὄχθην ὁ νέος προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν, αἰσθάνεται εἰς τὴν καρδίαν του ἕν αἰσθημα, ἕνα παλμόν, ὃν οὐδέποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἠτθάνθη, αἰσθάνεται ἕνα ἀτελεύτητον, παράδοξον, φλογερὸν πόθον, νὰ φιλήσῃ τὴν μαύρην ἐκείνην κόμην, τὴν ὠχρὰν παρειάν, τὰ ἄχρονα ἐκεῖνα χεῖλη! Τρέμων ἐξ ἀγνώστου φόβου, θωπεύει τὴν ὠραίαν κεφαλὴν καὶ διὰ τῶν χειλέων τῆς ἀνοίγει τὰ χεῖλη τῆς...

Εἶνε τὸ πρῶτον φίλημα, τὸ ὁποῖον τὰ χεῖλη τοῦ νόθου δίδουσιν!

Αὕτη ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς, περιβάλλει αὐτὸν δι' ἀκατανοήτου βλέμματος, καὶ προσφέρει μυστηριώδη τινὰ λέξιν, ἣτις ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὠτά του, ὡς γλυκύτατος ἦχος οὐρανίας μελωδίας, ὡς προανάκρουσμα ἀτελευτήτου χαρᾶς.

Εὐτυχῆς ὠραῖος ἐξ ἐλπίδος καὶ πίστεως τὴν ἐναγκαλιζέται καὶ μετὰ φλογεροῦ πόθου ἀνακράζει Ἐρως! Ἐρως!

Αἶφνης ὁ πάγος τοῦ θανάτου παγώνει τὴν χεῖρα, ἦν αὐτὸς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του σφίγκει, ἡ θέρμη τοῦ φιλήματος του ἔλκει τὸν πάγον τῶν χειλέων τῆς καὶ ριγῶν ἀνακράζει ἔτι: Ἐρως! Ἐρως!

Ἀλλ' οὐδεμία φωνὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς παρακλήσεις του.

Ἦ νεαρὰ γυνὴ ἦτο νεκρά.

Μία σκληρὰ καὶ ἀγρία οἰμωγῆ, ὡς πληγωμένου θηρίου, μία τρομερὰ καὶ φρικώδης κατάρα, συγγέεται μὲ τὴν μανιώδη παραχῆν τῆς καταγίδος, τῆς ἀπαισιῶς καὶ κατηραμένης ἐκείνης νυκτός.

Ὁ πρῶτος ἔρως τοῦ δυστήνου νόθου ἦτο μία νεκρά.

(Μετάφρασις Δ· Ἡλιακοπούλου.)

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια)

«Πρό τινων μηνών ακόμη έλεγα μεταξύ διδασκόντων τής φιλολογίας ότι ή ανώτερα γλωσσολογία ανήκει εις τας φυσικας επιστήμας και πρυκάλεσα τον διδασκαλικόν των «γέλωτα» κανείς δε των διδασκόντων τής Νομικής όσους ήρώτησα εις ποίαν επιστήμην ανάγεται ή Νομική μοι απήντησεν όρθως.»

«Αν ό φίλος κ. Ξενοπούλος ό αποτειναις τούτους έρωτήσεις προς τους διδάκτορας τής φιλοσοφίας και προς τους τής Νομικής, απέτεινε ταύτας διά να πληροφορηθ ή περί πράγματος τό έπίστον δέν εγνωρίζε όπως κάμνει καθέννας, τότε προς τί ν' αμφιβόλη εις τήν δισχυρισμόν των φιλολόγων ότι ή ανώτερα γλωσσολογία ανάγεται άπο κλειστικώς εις τήν φιλολογίαν όπως ή Νομική εις τήν Φιλοσοφίαν και να λέγη μεταξύ διδασκόντων τής φιλολογίας, ότι αυτή ανήγεται εις τας Φυσικας επιστήμας, προκαλών ούτω τήν διδασκαλικόν γέλωτα των φιλολόγων; (Νοστιμώτατον! πρώτην φοράν μανθάνομεν ότι υπάρχει διδασκαλικός γέλως, άρα κατά συνεκδρομήν θα υπάρχει και Νομικός γέλως, και Ιατρικός γέλως, και Φυσικός γέλως, και μαθηματικός γέλως με άλλα λόγια όπως σήμερα οι νεώτεροι, τά μυθιστορήματα αναγουσιν εις σχολάς, ούτω και ό γέλως πρέπει ν' αναχθ ή εις Σχολάς, τό όποϊον θα ήτο όφελιμώτατον, διότι παρατηροβντες κανένα να γελώ, θα ένοούσαμεν άμέσως εις ποίαν σχολήν ανήκει εις τήν Φιλοσοφικήν, εις τήν Νομικήν ή εις τήν Ιατρικήν) αν δε πάλιν εγνωρίζε τήν επιστήμην εις τήν όποιαν ανήγεται ή Νομική όρθως, όπως τήν εγνωρίζε, καθ' όσον γράφων τις ότι ούδεις όρθως ή απήντησε, θα είπη ότι ό έρωτών γνωρίζει τό όρθόν, τότε προς τί να έρωτήση; Διά να εξαμινάβη τους Νομικούς και φιλολόγους; Τότε λοιπόν τί χρειαζόνται εις τό φλογερό καμίνι οι Στρέϊτ, οι Πακπαρηγόπουλοι, οι Σούτσει, οι Κρασσάδες, όταν μεθ' όλην τήν πόζαν των Νομοδιδασκάλων δέν γνωρίζουν να καταρτίσουν επιστήμονας, δυναμένους προκειμένου περί τής επιστήμης των ν' απαντήσωσιν όρθως εις έν άπλουν, άπλούστατον πρόβλημα ενός φίλου; Νομίζομεν ότι ή τοιαύτη αξίωσις του άγαπητου ήμων φίλου κ. Ξενοπούλου να γίνεται εξεταστικής επιστημόνων, εινε τά μάλιστα εγωιστική και μη προς κακοφανισμόν του.

Όσο λεπτός και απάθισταστα μέχρι

τούδε έσυζητήσαμεν επί του προκειμένου άρθρου των εξετάσεων, μη προσκρούσαντες εις θαρύ τι και απεπέες, διαλαμβάνοντες δίκην απαντήσεως περί του εκπαιδευτικού ζητήματος, τόσω όλίγον επιστημονικώτερον θα καταδείξωμεν δι' επιστημονικής κλίμακος τήν εξάρτησιν τής γλωσσολογίας εκ των φιλολογικών επιστημών και μετά τούτο θα ρίψωμεν ταχύ βλέμμα επί αυτής ταύτης τής γλωσσολογίας.

Υποθέσωμεν προς στιγμήν συμφώνως τω κ. Ξενοπούλω, ότι ή γλωσσολογία ανήγεται εις τας Φυσικας επιστήμας. Αί φυσικαι επιστήμαι που ανήγονται;

Η φιλολογία δέν έχει καμμίαν ιδιαιτέραν άπομεμονωμένην ύλην, άλλ' έχει ως ύλην τήν όλην ανθρωπίνην άπασα ή επιστήμη περιέχεται εις τήν φιλοσοφίαν. Η ύλη τής φιλολογίας διαιρείται εις τήν τής φύσεως και τήν του πνεύματος. Η φιλολογία άμέσως μεν δέν άσχολεϊται περί τήν φύσιν, εύθύς όμως καθώς υπάρχει μία δεδομένη γνώσις περί τής φύσεως ανήκει προδήλως εις αυτήν. Ούδεις π. χ. θ' άρνηθ ή ότι ό διάλογος του Πλάτωνος έπιγραφόμενος «Τί μεις» εινε αντικείμενον τής αρχαίας φιλολογίας και ή κατάληψις αυτού του περί φύσεως φιλοσοφικού βιβλίου, εινε επίσης αντικείμενον τής φιλολογίας, καθώς και οι μύθοι του Αίσώπου και ή περί φύσεως πραγματεία του Αριστοτέλους. Έκ τούτου έπεται ότι ή φιλολογία καθ' έαυτήν τίποτε δέν αποκλείει, ούτε τήν παρατήρησιν των αντικειμένων τής φύσεως. Τό ιδιάζον όμως εις αυτήν εινε ότι δέν γινώσκεις πρωτίστως, άλλ' αναγινώσκεις τήν υπό του ανθρωπίνου πνεύματος παραχθείσαν γνώσιν. Όθεν ή εκ των προτέρων γνώσις τής φύσεως δέν εινε φιλολογική, εύθύς όμως καθώς ή τής φύσεως γνώσις εινε δεδομένη γίνεται αντικείμενον τής φιλολογίας.

Απασαι αι μερικαι επιστήμαι έχουσι τας ρίζας των εις τήν φιλοσοφίαν, διότι όλαι αι επιστήμαι έχουσι ειδός τι φιλοσόφου θεωρίας. Έν εκάστη μερικη επιστήμη δέν γινώσκεις τις μόνον φιλοσοφικώς, τούτέστι θεωρητικώς, άλλ' αναγινώσκει και πλήθος εγνωσμένων ήδη πραγμάτων, αυτη δε ή άναγνώσις εινε όλως διόλου φιλολογική. Π. χ. ή θεολογία έχει μιαν δεδομένην ιστορικήν βάση και αυτη εινε καθαρώς φιλολογική και μιαν ειέραν βάση τήν φιλοσοφικήν ούτω και ή νομική επιστήμη συνίσταται εκ τής όρθης κατανοήσεως και κρίσεως του δεδομένου και εκ τής άπολύτου θεωρίας και φιλοσοφικής καταλήψεως του δικαίου. Προς κατανόησιν όμως και κρίσιν του δεδομένου, μεταχειρίζονται αυται αι επιστήμαι και αυτας τας φιλολογικας λει-

τουργίας ως λ. χ. τήν Κριτικήν και αυτη ή ιατρική και αι φυσικαι επιστήμαι δέν δυνατόν να στερωνται αυτης τής φιλολογικής βάσεως, διά τούτο και τινες φιλόλογοι ήσυχολήθησαν ιδίως περί τινα μέρη αυτών. Ούτω λοιπόν αι μερικαι επιστήμαι εξαρτώνται εκ τής φιλολογίας.

Αλλ' όπως λέγομεν και τό έν, λέγομεν και τό άλλο, δηλαδή ότι και ή φιλολογία στηρίζεται έφ' όλων τούτων των μερικων επιστημών, ώστε και ένταυθα υπάρχει άμοιβαία σχέσις και επικοινωνία. Εκείνο τό όποϊον παρατηρεί ή φιλολογία ανήκει ή εις τήν φιλοσοφίαν αυτην ή εις τας μερικας επιστήμας; αι μερικαι δε επιστήμαι δύνανται ν' αναφέρονται εις τό θεϊον, εις τό δικαιο, εις τήν φύσιν; συντόμως δε όλα όσα δύναται τις να παρατηρήση εις έν οϊονδήποτε έθνος, επί τέλους θα υπάρχουν όλα ταυτα έν αυταις ταϊς επιστήμαις; π. χ. έν τή φιλολογία τής αρχαιότητος ούδεις θ' άρνηθ ή ότι ή εξήγησις του Δημοσθένους ή άλλου τινός ρήτορος, εινε αντικείμενον τής φιλολογίας, αυτους όμως δέν δύναται τις να ερμηνεύση χωρίς να έχη ιδέαν τινά περί του Αττικού δικαίου; περί του Αττικού δικαίου όμως δέν δύναται να έχη ούδεμίαν έννοιαν χωρίς να έχη γενικας περί του δικαίου έννοιας. Εάν τις των Φυσικών θέλη να μελετήση τό «περί φυτών» του Θεοφράστου, ή τό «περί ζώων» του Αριστοτέλους, γνωρίζων ως φυσικός φυτολογίαν ή ζωολογίαν δέν θα δυνηθ ή να προχωρήση ως εκ τής γλώσσης.

Αυτων των Φυσικών επιστημών εις τας οποιας κατά τον φίλον κ. Ξενοπούλον ανήγεται ή γλωσσολογία περί ής άμέσως κατωτέρω, τά πρώτα σπέρματα και αι βάσεις υπάρχουν εις τον μύθον. Η μυθολογία περιέχει παραστάσεις περί των δυνάμεων τής φύσεως, εξ αυτης δε παρήχθη ή έν τή φιλοσοφία περιεχομένη φυσική των Ιώνων. Οι Έλεάται είχαν προς τή διδασκαλία του καθαραύ όντος και διδασκαλίαν περί των φαινομένων, μετά τούτους οι Πυθαγόριοι και οι Πλάτων. Ο Αριστοτέλης δε και ό Θεόφραστος επιστημονικώς έθεμελίωσαν τήν περιγραφικήν φυσιογνωσίαν. Τό Ζωολογικόν σύστημα του Αριστοτέλους έχει έτι και σήμερα τήν αξίαν του. Η γνώσις των τροφών των ζώων στηρίζεται επί έκτεταμένων παρατηρήσεων και ανατομικών έρευνών. Έν ταϊς Σχολαϊ ταϊς Σταϊκων και Επικουριων υπήρχεν έκμετροσώμενον σύστημα τής φυσικής. Όσο περισσότερο όμως ηύξανεν ή φυσιογνωσία, τόσοούτω μάλλον εχάνετο τό επιστημονικόν πνεύμα και επί τέλους κατήντησεν εις ίε-

ράν φυσικήν; δηλ. μαγεϊαν μαντικήν, όνειροκριτικήν και φυσιογνωμικήν και εις συλλογήν παραδόξων. Μέχρι των χρόνων του Αριστοτέλους επεκράτει τό θεωρητικόν, τό δε έμπειρικόν ήτο δευτερεύον. Εάν δε παρατηρήση τις τήν θεωρίαν των φυσικών επιστημών των νεωτέρων προς τήν των αρχαίων και τήν έμπειρίαν εκείνων προς τήν έμπειρίαν τούτων, ή έμπειρία των νεωτέρων εινε μάλλον ιδεώδης και πνευματικώτερα ή ή των αρχαίων. Εσφαλμένως δε συχνάκις αποδίδουσιν εις τους αρχαίους όλας τας έφευρέσεις των νεωτέρων. Τό πλήθος βεβαίως των αρχαίων έφευρέσεων δέν πρέπει να θεωρηται ως μικρόν, τά σπέρματα των πλείστον ήσαν ήδη γνωστά. Οι αρχαιοι είχαν λεπτότατον παρατηρητικόν πνεύμα, πολλάς δε παρατηρήσεις αυτων επί μακρόν χρόνον κατεγέλων, τας οποιας κατά τους νεωτέρους χρόνους έπεβεβαίωσαν. Έκ των εφηρησμένων φυσικών επιστημών μόνον ή ιατρική προήχθη μεγάλως. Αι αρχαι και αυτης χάνονται επίσης εις τον μύθον. Ο Μέλαμπος, ό Χήρων, ιδίως όμως ό Ασκληπιός και υιοί αυτού Δαλίριος και Μαχάων εινε τά μυθικά πρότυπα τής ιατρικής; έσχηματίσθη δε κατά πρώτον εις τους ναους του Ασκληπιού διά τής άπλης πείρας; φυσικώς όμως ή θεραπεία πρότερον εγένετο δι' έπωδών και άλλων θαυματουργών μέσων; ή πρώτη δ' έπίσημος σχολή των Ασκληπιαδών ήτο ή έν Κρότωνι. Μετά ταυτην ήκμασεν ή Κυρηναική και μεταγενεστέρα ή τής Κω. Διά τής έπιρροής τής πρό του Σωκράτους φυσιολογίας έλαβε κατ' όλίγον ή πράξις επιστημονικήν μορφήν; ό πρώτος δ' έξοχος επιστήμων ιατρός, όστις ήτο ταυτοχρόνως και ό μεγαλοφουέστατος έμπειρικός εινε Ιπποκράτης ό Κωός. Διά τής Πλατωνικής και Αριστοτελικής φιλοσοφίας, ανεπτύχθη ή δογματική ιατρική εις τήν όποιαν υπερείχε Διοκλής ό Καρύστιος, προαγωγών ιδίως τήν διαιτητικήν και ανατομικήν ή όποια τας πρώτας αρχάς τής ειχεν εις τήν παρατήρησιν των θυμάτων και μέχρι του Αριστοτέλους εξησκειτό μόνον επί των ζώων, επί δε των Αλεξανδρινών και επί ανθρωπίνων σωμάτων. Έναντίον δε των διαφόρων δογματικών αφέσεων των σχηματισθεισών ιδίως έν Αλεξανδρεία και έν αις αι επιστημώταται ήταν αι Προφίλιοι και Βρασιστράτιοι έπαρουσιάσθη περί τά μέσα τής τρίτης έκατονταετηρίδος ή έν Αλεξανδρεία σχηματισθείσα σκεπτική σχολή των έμπειρικών. Επί των Ρωμαϊκών χρόνων άπεπειράθη ή αίρεσις των μεθδικών να τάμη μέσων οδόν μεταξύ τής δογματικής και σκεπτικής διευ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΥΛΑ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΒΡΑΙΛΟΝΟΜΗ
ΜΥΡΣΕΙΟ ΑΠΕΡΟΪΟΥ

Όταν ηκούσθη τὸ ὄνομά του εἰς τὸ θέατρον ἐν μέσῳ φρικώδους παραγῆς γελώτων καὶ οὐ, ὁ Φίλιππος Βοασβιγιέ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ θεάτρου ὡς ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου καίεται ἡ οἰκία καὶ ὅστις τρέχει κατ' ἀρχὰς εἰς ὅ,τι ἔχει πολυτιμότερον ἀνέβη ταχέως τὴν κλιμαμακα ἥτις ἔφερε εἰς τὸ καμαρίνι τῆς Μαρίας Γεράλδ. Ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ὅστις ἦτο πλήρης ἀπὸ μορφᾶς συλλυπούμενας τὴν ἠθοποιὸν ἤκουσε νὰ φωνάζῃ διὰ μέσου τῆς ἡμιανοιγμένης θύρας τῆς—Κανένα! κανένα στὸ κόσμῳ! δὲν θέλω νὰ ἶδω κανένα.

— Οὐτ' ἐμέ; εἶπε παρουσιαζόμενος εἰς τὸ κατώφλιον.

— Ἀχ! σὺ εἶπεν... Ἐὰν θέλῃς!

Ἐποθετήθη πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς καὶ πυρετωδῶς ἀφαίρουσα τὰ κοσμήματά τῆς, τὰ βραχιόλια τῆς, τὸ διάδημά τῆς, ἐπέτα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Λοιπὸν ἐπανάλαβε με φωνὴν βαρεῖαν καὶ μεγάλαν νὰ ἠπατήθημεν.

— Δὲν πιστεύεις ὅτι τὸ δρᾶμα ἡμποροῦσε νὰ ἐπαναληφθῇ; ἠρώτησε δειλῶς τὸ δυστυχισμένο παιδί.

— Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ἐπεκράτασε μικρὰ παύσις μετὰ τὴν ὁποίαν τῆ εἶπε:

— Ζεῦρες ὅτι πρέπει νὰ δειπνήσωμεν;

— Νὰ δειπνήσωμεν! Διατί;

— Δὲν θὰ ἔλθῃς;

— Ὅχι βέβαια, ὄχι!... δὲν πεινώ... Ἄφρησέ με φίλε μου σὲ παρακαλῶ.

— Λοιπὸν au revoir.

— Au revoir.

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καμαρίνι. ἐπῆγε νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἕνα τοὺς διερμηνεῖς του, τοὺς ὑπενθύμωσεν ὅτι τοὺς περιμένεν εἰς τὸ δειπνον μεθ' ὅλην τὴν κακοτυχίαν του καὶ διυθύνθη εἰς τὸν Βροδάντην. Φαντάζεται τις εὐκόλως ὅτι τὰ προοίμια τοῦ δειπνου μετὰ τοιαύτην ἐσπέραν ἦσαν ψυχρὰ καὶ στενοχωρημένα. Ἡ στενοχωρία ὅμως αὐτῆ ἀκόμη μεγαλειότερα ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς Μαρίας Γεράλδ ὑπεχώρησε βαθμηδὸν εἰς τὴν δεξίν τοῦ καλοῦ φαγητοῦ, εἰς τὸ πιπέρισμα τῶν ecrevisses a la bordelaise καὶ τὴν κνίσσαν τοῦ chateau-yquem 1) καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς χαριέσσας περιποιήσεις καὶ εὐγενεῖας τοῦ Φιλίππου ὅστις συνῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξώς του. Τὸ κοινὸν ἐδείχθη σκληρὸν διὰ τὸ δρᾶμα καὶ ἐκεῖνος ψυχρὸς διὰ τὸ κοινόν.

Ἐλαφρὸς ὑποκριτὴς ὅστις ἐπαιξε τὸ μέρος δολοφόνου τινὸς ἐμπίστου τῆς Φρεδεγόνδης, ἀλλ'

ὅστις ἦτο γελωτοποιὸς ἐν τῇ πόλει, προέτεινε καὶ ἐξετέλεσε μίαν σειρὰν γυλλισμῶν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνοσίου τούτου κοινοῦ εἰς ὃ εἶχεν ἀναγνωρίσει, ὡς ἔλεγε, τὸ πλείστον μέρος τῶν πιστωτῶν του· αἱ νέαι ὑποκρίται ἐπεδοκίμαζον μετὰ ποτήριά των. Σοβαρὸς ὑποκριτὴς ὅστις ἐξετέλεσε τὸ μέρος τοῦ Σελπερικ καὶ ὅστις ἀφ' ἐτέρου ἦτο πολὺ ἀξίος ἔλαβε τὸν λόγον μετ' ἀξιοπρεπειᾶς. Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Φίλιππον, ἔχω μίαν κάποιαν πείραν. Λοιπὸν θὰ σὰς εἶπω τοῦτο καὶ πρὸ πολλοῦ θὰ σὰς τὸ ἔλεγον ἂν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σε γνωρίζω πρὶν... προσθέτω δ' ὅτι λυποῦμαι πολὺ.

— Ἐμπρός! προχώρει λοιπόν! προχώρει—προχώρει, ἐφώναζεν ὁ ἔλαφρὸς γελωτοποιός.

— Λοιπὸν κύριε ἐπανάλαβε ὁ Σελπερικ θέλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι εἶνε τρία πράγματα εἰς τὸ δρᾶμά σας.

— Εἶνε τέσσαρα εἶπεν ὁ ἔλαφρὸς γελωτοποιός

— Εἶνε λέγω, ἐξηκολούθησεν ὁ σοβαρὸς ὑποκριτὴς εἰς τὸ δρᾶμά σας τρία πράγματα.

— Τέσσαρα, πέντε, δέκα, εἰκοσι! Εἶνε ἕνας κόσμος, ἐφώναζεν ὁ γελωτοποιός... Εἶνε μάλιστα ὁ κόσμος... καὶ ἀέρας φρέσκος.

Ἠγέρθη τότε εἰς ἐπίμετρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ κρατῶν ὑψηλότερα τὸ ποτήριόν του, Κυρία καὶ κύριε, εἶπεν. Ἀκολουθῶς διεκόπη ὅπως μιμηθῆ τὸν θόρυβον τῶν σφυριγμάτων... Γιούχα... τὸ δρᾶμα... γιούχα! τὸ ὅποτον εἶχομεν... γιούχα! τὴν τιμὴν νὰ παραστήσωμεν πρὸ ὑμῶν... γιούχα! γιούχα! εἶνε τοῦ κυρίου... γιούχα!... Φιλίππου Βοασβιγιέ γιούχα!—γιούχα!—γιούχα!

Μετὰ ταῦτα ἐκάθησε καὶ ἐμαζώχθη ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ὁ τερπνότατος οὗτος ἀστεῖσμός καθ' ὃν ὁ Φίλιππος ἀπεφάσισε νὰ γελᾷ ἔστεψε τὴν ἑορτήν. Ἦσαν σχεδὸν τρεῖς ὥραι τῆς πρωίας ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀβουλεδάριον τῶν Ἀπομάχων ἐπὶ τινος ἀμάξης βραδυάσσης. Καθ' ὃδὸν ἐν μέσῳ τῆς φρικώδους τοῦ πνεύματός του συγχύσεως μίξ προκατάληψις ὑπερέχει πάντων.. Ὡς ἐπανέυρισκε εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν Μαρίαν Γεράλδ;—Μόλις εἰσῆλθεν ἡ πρώτη λέξις του ἦτο «Ἡ Κυρία εἶν' ἐδῶ;

— Ὅχι Κύριε, εἶπεν ὁ θυρωρὸς, ἡ κυρία δὲν ἐπέστρεψε.

Δὲν ἐπίστευεν εἰς ἐγκατάλειψιν τοσοῦτω σκληρὰν. Ἐπίττειεν ὅτι συμβᾷν τι τὴν ἐκράτει, ὅτι ἔμνε πάσχουσα εἰς τὸ θέατρον. Εἰς τὸ ναυαγίον του προσκολλᾶτο μετ' ἀηλιπισμένον πείσμα εἰς ἐκείνην τὴν χεῖρα, εἰς ἐκείνην τὴν καρδίαν, εἰς ἐκεῖνο τὸ θέλητρον τὰ ὁποῖα καὶ μόνον τὸν ἐκράτειν ἀκόμη ἄνωθεν τῆς ἐδύσεως. Ἦδυσεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἰσχυρὸς ἐκείνη στιγμὴν καὶ προσελθὼν εὐαί τούτου εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον,

1) Ὀνομασίαι φαγητῶν.

Τέλος ἐγένετο ἡμέρα· μέχρι τοῦδε ἀντέτασεν ἰσχυρὸν θάρρος εἰς ὅλας τὰς ἀπάτας καὶ τὰς ἀγωνίας τῆς ὀλεθρίας ταύτης νυκτός· ἀλλὰ τότε διὰ τὴν ἠνιλεῖς αὐτῆ ἡμέρα ἐφάνη φυγαδεύσασα ὡς μάταια φαντάσματα τὰ τελευταῖα ὄνειροπολήματά του, ὅταν καλῶς ἐνόησεν ὅτι ὁ ἔρωσ του ἀπώλετο καὶ καταποντίσθη μετὰ ὅλα τὰ λοιπὰ ἐλιποθύμησε. Τὸ στήθος ἐξωγκώθη ἀπὸ σπαραγμοῦ καὶ ἔχυσε ποταμηδὸν τὰ πικρότερα δάκρυα τῆς ζωῆς του· Ὅταν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ ἡ σκέψις του τὸν ἐδυσάνισεν, ἡ συμφορὰ ἦτο τόσῳ μεγάλη, παρεῖσε μετ' ἑαυτῆς εἰς τὰς ἀπελπίστας τοῦ ἔραστοῦ, τόσας θλίψεις ὀδυνηρὰς, τόσας ἀθλιότητας καὶ ἀνηυχίας παντοειδεῖς, ὥστε τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἀμηχανίας του διὰ μιᾶς ἀπαισίας ἀποφάσεως. Ἀλλ' ἡ αὐτοχειρία ἦτις, ὡς δύναται τις νὰ φαντασθῆ, δὲν εἶνε πρᾶξις ἀναδρίας ἢ θάρρους, εἶνε τοῦλάχιστον πρᾶξις ἀδυναμίας· εἶνε ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ ὑποκύπτων εἰς μίαν ὑπερτέραν αὐτοῦ πάλιν, ὅταν αἱ περιστάσεις εἶνε ὑπερτερεῖαι τῶν δυνάμεών του. Ὅσοι κατατεθλιμμένοι καὶ ἐν ἦτο ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο ὁμοῦς εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο νὰ αἰσθανθῆ ἑαυτὸν ζῶν μετὰ τὴν δοκιμασίαν τὴν ὁποίαν ὑρίστατο, οὔτε εἰς τὸ σημεῖον νὰ λησμονήσῃ τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἡ ἀνατροπὴ του καὶ αἱ πρῶται οἰκογενειακαὶ ἀρχὴ τῷ ἐνέσπειρον διὰ τὸν ἀσεβῆ θάνατον.

Πρὸ πάντων ἐξήτασε τὴν οικονομικὴν του θέσιν, διότι ἐδῶ ἐπαίχτετο ἡ τιμὴ του, ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς στιγμῆς οὐδεμίαν ὠφέλειαν περιέμενεν ἐκ τοῦ δρᾶματός του. Περειτήρησεν ὅτι τὸ ἐνοίκιον τοῦ μικροῦ οἴκηματος, τὰ οἰκιακά ἐξόδα, αἱ ἀνθοδέσμαι, ὁ δειπνὸς καὶ τὰ ἔκτακα τῷ ἀπετέλουεν ἐν παθητικῶν ἀρκυτὰ σημαντικόν. Ἐγραψε τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν πατέρα μου μετὰ ταύτας τὰς λέξεις.

«Πάτερ μου, τὸ δρᾶμα μου ἐσυρίχθη, ἡ ἐρωμένη μου ἐγκατέλειπε, καὶ ὄφειλε 25,000. φρ. Ἐπίστειμαι θλίψεις αἰτινας εἶνε μεγάλαι, ἐξαιρουμένων ἐκείνων τὰς ὁποίας σοὶ ἐπροξένησα· ἀλλὰ τῶ κατοικίαν, παρσιτοῦμαι τὴν φιλολογίαν καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ φανῆς ἀρκυτὰ ἀγαθὸς ὅπως πληρώσῃς τὸ χρῆσ μου. Σὲ βίναγκαλιζομαι πάτερ μου, μετὰ φιλοστόργου τρυφερότητος».

Ἐπῆγε νὰ βίψῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἔλαβε τὴν περιέργειαν διερχόμενος ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου τοιχοκολοῦνται τὰ θεατρικὰ προγράμματα νὰ ἴδῃ τί ἀπέγινεν ἡ φθορὰ εὐδελγόνδης. Προσέλατο εἰς τὸ δευτερὸν παράστασις ἀνεβλήθη καὶ κακοδιαθέσας τῆς Μαρίας Γεράλδ. Τῆς κυρίας ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας ἀπὸ τὰς

ὁποίας συνέλεγε ἀκόμη περισσοτέρας πικρίας ἔμαθεν ὅτι ἡ νέα ἠθοποιὸς ἐπλήρωσε τὸ πρόστιμόν της εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Πετρούπολιν ὅπου τὴν ἐκέλευε μίαν λαμπρὰ τύχη.

Τὴν ἐπαύριον ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα του ἐπιταγὴν ἀπὸ 25,000. φρ. Ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιείχε τίποτε περισσότερον. Ἐνόησεν ὅτι πρὶν ἢ ὁ πατήρ του τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ τὴν φιλίαν του ἀπῆται νὰ γίνῃ ἀξίος διὰ μιᾶς σοβαρᾶς μεταμορφώσεως τῆς ζωῆς του. Τὸν νύχαιρῆσε μετὰ τινὰς συγκινημέναις λέξεσι καὶ τῇ ὑπεσχέθη ὅτι γρήγορα θὰ τὸν νύχαιρῆσει. Ἀλλὰ καίπερ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ μίαν τῶν σοβαρωτέρων μεριμνῶν του ἔμνε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη πεπληγωμένος ἐκ τῆς ἀποτυχίας του, καὶ κατάκαρδα πεπληγμένος. Ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανὸν ὅπου διέμενεν ὀλίγον κατὰ τὸ θέρος, μὴ δυνάμενος ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀθυμίαν του καὶ ἀναδάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων καὶ σπουδῶν του.

Ἦτο τὸ ἔτος τοῦ ὀλεθρίου πολέμου μας. Εὐθὺς ὡς ἐξερράγη ἐγένετο κραυγὴ ἐπαναστάσεως. Περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου ὁ κ. Βοασβιγιέ ἐπληροφόρηθη περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ υἱοῦ του ἀπὸ ταύτας τὰς γραμμάς.

«Πάτερ μου πρὸ ὀλίγου κατατέχθη ἐφ' ὅσον θὰ διαρκῆσῃ ὁ πόλεμος εἰς τὸ 2ον Σύνταγμα τῶν Ζουάβων. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ με ἐπίδομασῆς. Ἀύριον θὰ συναντήσω τὸ σῶμά μου εἰς Chalons. Θὰ σοὶ γράφω ὁσάκις δύναμαι.»

Ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πέντε θανάσιμοι μῆνες παρήλθον χωρὶς πατήρ καὶ υἱὸς νὰ λάβωσι μίαν καὶ μόνην εἰδήσιν ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

B.

Ὁ λιμὸς κατέβαλε τοὺς Περισίους. Ἡ εἰρήνη ἐγένετο.

Ἐντὸς χαμηλοῦ δωματίου εἰς ἑπαυλιν ἀπομεμονωμένην λεύγας τινὰς ἀπὸ τοῦ Mans νέος τις εἶνε ἐξηπλωμένος ἐπὶ στρωμνῆς χωρικοῦ ἐστημένης πλησίον παραθύρου. Ταράσσεται ὑπὸ ἀϋπνίας καὶ σφοδροῦ πυρετοῦ· μόλις κλείει τοὺς ὀφθαλμούς παράξενος ὀπτασίαι τὸν ἐνοχλοῦν· θορυβώδεις σκηναὶ μάχης ἐν αἷς αἴρνης ἀναμιγνύονται θεατρικαὶ ἑορταί, φῶτα, γυναῖκες, θόρυβοι χειροκροτημάτων καὶ σφυριγμοί· στηρίζει τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης τὴν ὁποίαν μόλις δύναται νὰ ὑψώσῃ· κραταρεῖ ἔξω ἀνὰ μέσον τῶν στενῶν ὑκλοπραθῶρων. Εἶνε νύξ· φαίνεται ἀχανὴς σειρά λειμῶνων κεκαλυμμένων ὑπὸ χιό-

γαινε παιδί μου, ευχαριστώ... υπαγε... σώθητι.
— Περιμένετε δλίγον, ανεφώνησε.

Ταυτοχρόνως τὸν εἶδον νὰ πηδᾷ ἄνω τοῦ προχώματος καὶ νὰ προσπαθῇ ν' ἀνυψώσῃ τὴν πεσοῦσαν κλίμακα. Τὸ νὰ ὑψωθῇ μία κλίμαξ τοιοῦτου μεγέθους εἶνε δι' ἓνα μόνον ἄνθρωπον καὶ εἰς εἰρηνικᾶς ὥρας ἐργασία δυσκολωτάτη· ἀλλ' ὅταν πρόκειται ἡ ἐργασία αὕτη νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν μέσῳ τουφεκισμῶν λυσσῶδων, εἶνε πράξις δεινὴ· σὰς ὀρκίζομαι, καὶ μὲ ὀλίγα λόγια μία ἥρωϊκὴ ἐργασία.

Ἐν τούτοις οἱ Πρώσοι ἐφαίνοντο εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ καὶ ἔριπτον βλήματα σιδηρᾶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλειμμένου προχώματος πρὸ τοῦ ὁποίου εἰργάζετο ὁ νέος μου. Δὲν ἀντίεσχον πλέον.

— Ὑπαγε ἀνδρεῖον τέκνον μου τῷ ἀνέκραζα· θὰ σκοτωθῆς, φύγε... θὰ συλληρθῶ... ἰδοὺ τὸ πᾶν!

— Ἀλλὰ διοικητᾶ μου τὸ πῦρ ἐπκυσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἦτο ἀληθές. Μικρὸν ὀδοῦζιον ἔθικε πῦρ εἰς τὸ ξύλινον οἰκοδόμημα καὶ τοῦτο ἐκαίετο καλά. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι κατελήφθην ἀπὸ φόβον καὶ ἀφῆκα τὸ παιδί νὰ ἐργασθῇ... Λοιπὸν μὲ τὸν Θεὸν ὑψωσε τὴν κλίμακα! Δὲν ἔκαμα πλὴν ὥραν νὰ καταβῶ. Ἐναγκαλιζόμενος τοῦτο τὸ ἔκκαμα νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν εἶχεν ἓνα ὦμον ἡμιτετραυσιμένον τὸ δυστυχισμένον παιδί... τέλος εἰργάσθη ὡς λέων. Ἦδυνήθημεν νὰ φθᾶσωμεν εἰς τὸ δάσος κρατοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τὴν ἐπαύριον ἐπειδὴ ἦτο πολὺ κακὰ εὔρεν μέσον νὰ τὸ τοποθετήσω προσωρινῶς εἰς τινὰς γενναίους χωρικοὺς οἱ ὅποιοι μοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸ περιθάλψωσι. Ἐκτοτε δὲν τὸ ἐπανεῖδον. Δὲν ἤξευρα τὸ ὄνομά του, εἶτε διότι δὲν μου τὸ εἶπε, εἶτε διότι τὸ ἔληθμόνησα. Οἱ ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἐτοπ.θέτησα δὲν ἤξευρον τίποτε περισσώτερον. Τέλος κρίνατε περὶ τῆς ἐκπληξέως μου καὶ τῆς ευχαριστήσεως τὴν ὁποίαν ἔδοκίμασα ἐπανευρίσκων αὐτὸ ἔδω κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἐν πλήρει θεάτρῳ. Ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτῆριόν μου.

Ἡ μαρκησία ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτῆριον καὶ ἀνέγνωσε χαμηλοφώνως—Philippe Boisvilliers de la Roche-Ermel.—

— Θεέ μου! πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἔβλεπον ἐκ τοῦ πλησίον εἶπεν ἡ κ. δε-Λαβερνύ.

— Ἐξαδέλφη μου, εἶπε ὁ κ. δε-Ταλυὰς. εἶσαι εὐτυχής... Ἰδοὺ τον.

Μετὰ τοιοῦτον πρόλογον ἡ εἴσοδος τοῦ φιλίππου Βοασβιγιᾶ εἰς τὸ θεωρεῖον ὑπῆξε φυσικῶς θριαμβευτικῆ. Αὕτη ἡ κορὴ δε-Ταλυὰς ἦτις δὲν ἤρεσκετο εἰς τὰς ἐπιδείξεις ἡγέρθη ἔλαφρῶς καὶ τῷ ἔτριψε τὴν χεῖρά της λεπτῶς

ἐχειροκτιωμένην μέχρι τοῦ ἀγκῶνος.—Εὐτυχὴς διότι σὰς ἐγνώρισα εἶπεν αὕτη μὲ ἀδέβαιον μειδίαμα. Ἐκάθησεν ὀπισθεν ἐκείνης καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ προσβλιπούσα ἄνω τοῦ ὤμου της.

— Εἰσθε πολὺν καιρὸν ἀσθενής ἐκ τῆς πληγῆς σας ;

— Ἀρκετὰ πολὺν κυρία, ναί. Ἐπῆγξ μὲ τὸν πατέρα μου νὰ διέλθω τρεῖς μῆνας εἰς Cannes διὰ νὰ κατορθώσω ν' ἀναλάβω.

— Τώρα εἰσθε πολὺ καλά ;

— Ἐντελῶς καλά κυρία.

— Θὰ σὰς βλέπωμεν συχνὰ τοῦτον τὸν χειμῶνα; δὲν εἶν' ἔτσι;

— Κυρία!

— Τώρα εἰσθε ὀλίγον οἰκογενειακός. Ὅταν τις ὑπῆρξε ἀδελφός ἐν πολέμῳ... τοῦτο εἶνε ἓνας δεσμός.

— Κυρία!

— Θεέ μου! κύριε, εἶπεν ἡ κυρία δε-Λαβερνύ, ἦτις ἦτο γυνὴ ἀρκετὰ κομψή, μελαγχροινὴ, μὲ πυρὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀποτελῶ μέλος τῆς οἰκογενείας. Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐνθυμεῖσθε... Αὐριον τὸ ἐσπέρας ἔχομεν ἓνα μικρὸν soiré... ἐν τίποτε... Ἐὰν εἰσθε εἰς θέσιν νὰ χορεύσητε, βεβαίως θὰ εἰσθε ὁ καλῶς ἐρχόμενος.

— Κυρία!

Τὸ διάλειμμα ἐπλησίαζε πρὸς τὸ τέλος· ὁ κύριος δε-Ταλυὰς ἠθέλησε νὰ τὸν προπέμψῃ. Ὅταν εἰσελθὲν εἰς τὸ θεωρεῖον εὔρεν ὄλους τοὺς ἐν αὐτῷ κατχγινομένους νὰ ἐγκωμιάζωσι τὸν νέον φίλον του, ἐκτὸς τῆς κυρίας δε-Ταλυὰς ἦτις καθὼς εἶπομεν δὲν ἡγάπα τόσον τὰς ἐπιδείξεις.

(ἔπεται συνέχεια)

Σ' ΕΝΑ ΞΕΝΑΚΙ

Τῷ Παναγιώτῃ Δ. Ἀβούρη.

Γλυκὸ ξενάκι μου, χρυσ' ἦταν ἡ ὥρα ποῦ ἦλθες ὡς ἄγγελος εἰς αὐτὴ τὴ γῆ ποῦ εἰς τὴν ἀνθρώπων μικρὴ μας χώρα. Καινούρια ἐσκόρπισες οὐράνια αὐγὴ.

Μικρὸ ξενάκι μου χαριτωμένο, Γιούλιο, χρυσάνθεμο, κρίνο, μυρτιά. Στεφάνι ὀλόδροσο, γιὰ σὲ πλεμμένο, Θὰ ἰδῆς εἰς τὴν κάθε σου γλυκεῖα ματιά.

Μ' ἀσπραὶς καμῆλικίς, καὶ μπουγαρίνια
Μ' ἀχνίς παιδίνας καὶ γασσεμιά
Μ' ὄλα τοῦ τόπου μας τὰ καναρίνια.
Θὰ κάμης κόρη μου, νέα γνωριμιά.

Πάνω εἰς τὰ ῥόδα μας θὰ ἰδῆς χυμμένα
Τὰ δροσομέραγαδα τοῦ οὐρανοῦ.
Τὰ περιβόλια μας τὰ μυρωμένα
Θὰ νὰ σοῦ πάρουνε, καρδιά καὶ νοῦ.

Τρελλὸ τὸ ζέφυρο, χαρὰ γεμάτο
Πότε εἰς τὰ ὀλόπικνα χυτὰ μαλλιά,
Πότε εἰς τὸ μάγουλο θ' ἀκούς τ' ἀφράτο
Ν' ἀφίνα ἀχόρταγα, μύρια φιλιά.

Ὅταν ἀστρόφωτα τὰ οὐράνια πλάτη,
Μυστήριον χύνουνε εἰς τὴ γῆ γλυκὴ.
Γιὰ σὲ νανούρισμα μὲς τὸ κρεβάτι
Θὰ εἶν' τὸ τραγοῦδι μας τὸ ἀρμονικό.

Κι' ὅταν ὀλόχαρα γλυκοχαράζει
Θ' ἀκούς εἰς τὴ σκέπη σου, μικρὸ πουλι
Ξύπνα ξενάκι μου, νὰ σοῦ φωνάζῃ,
Ξύπνα, κ' ἐρόδισεν ἡ ἀνατολή.

Γιὰ σὲ τὸ στόμα μας γλυκὸ τραγοῦδι
Θὰ νάχη ἀδιάκοπο σὰν τὸ ζιταῖς.
Γιὰ σὲ τὸ χῶμα μας γλυκὸ λουλουδί
Ἵθες τὸ ἀσύγκριτο, πόδι παταῖς.

Γιὰ σὲ χρυσόπλεχτο μικρὸ κλουβάκι
Ἐβγειν ἀπόκρυφα κάθε καρδιά
Κιὰ σένα ἀτίμητο γλυκὸ ξενάκι
Γαί ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα χύνει εὐωδιά.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΝ

Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τοῦ ἐπισκεπτῆριου ἀγνοεῖται, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐεργεταὶ τῆς ἐνωστικῆς. Ταῦτα μὲν εἶναι γνωστὸν καὶ βέβαιον ὅτι τὸ ἐπισκεπτῆριον εἶναι κινεζικὴ ἐφεύρησις καὶ εἰσῆλθε εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸ ἐπὶ καὶ ἐπὶ αἰῶνος συγχρόνως μὲ τὴν σινικὴν πορσελλάνην, ἔκτοτε δὲ εἰ

λαβε γενικὴν διάδοσιν. Ἐν Σινικῇ τὸ ἐπισκεπτῆριον εἶναι εἰς γενικὴν χρῆσιν ἀπὸ χιλιετηρίδων ἤδη. Ὅπως δὲ τὰ πάντα ἐκεῖ εἶναι αὐστηρῶς κεκανονισμένα, οὕτω καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ἐπισκεπτῆριου ὅπερ ὀνομάζουσι τίτ-σε. Τὸ τίτ-σε εἶναι παρὰ τοῖς Σίναϊς τὸ βαθμότερον τῆς κοινωνικῆς ἀξίας ἐκάστου· ἀλλ' ἡ κοινωνικὴ θέσις δηλοῦται οὐ μόνον, ὡς παρ' ἡμῖν, διὰ τίτλων, στεμμάτων καὶ οἰκοσήμενῶν ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπισκεπτῆριου. Ὅσα ὑψηλότερα εἶναι ἡ θέσις τοῦ ἀνδρὸς τόσα μεγαλύτερον εἶναι καὶ τὸ ἐπισκεπτῆριόν του. Καὶ τὸ χρῶμα ὡσαύτως διαφέρει κατὰ τὸ πρόσωπον τοῦ τε ἀποστολέως καὶ τοῦ ἀποδέκτου. Ὅτε ὁ ἄγγλος πρεσβευτὴς λόρδος Μακκάρτνεϋ ἀφίκετο εἰς Πεκῖνον, ἦλθον πρὸς αὐτὸν πολλοὶ ὑπηρέται σύροντες ὑπερμεγέθη τινα κύλινδρον ἐρυθροῦ χάρτου, ὅστις ἐκτυλιχθεὶς ἐκάλυπεν ὀλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς αἰθούσης. Ὁ ἐρυθρὸς οὗτος χάρτης ἦτο τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Σινικῆς. Ὅτε τὸ πρῶτον εἰσῆλθε εἰς Εὐρώπην ἡ χρῆσις τοῦ ἐπισκεπτῆριου, ἡ τιτλοφορία εὐρίσκειτο αὐτόθι εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν της. Κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο τὸ ἐπισκεπτῆριον ὅπως ἀναγγεῖλωσι τὰς ἐπισκέψεις των. Συνήθως περιεβάλλοντο τὰ ὀνόματα ὑπὸ χρυσοῦν περιθωρίων, ἐνίοτε δὲ ἦτο ἐξωγραφισμένος ὁ ἔρωσ πρὸ μαρμαρίνης τραπέζης καὶ χαρᾶσων διὰ τῆς γραφίδος τὰς λέξεις. Τὸ ἐπισκεπτῆριον Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου ἔκτου περικοσμεῖτο ὑπὸ λευκῶν περιστρωφῶν καὶ κανίστρων ἀνθέων. Ἐπί τινων ἐπισκεπτῆριων ἦτο ἐξωγραφημένη ὀλόκληρος εἰκὼν, παριστάσα ὀδοιπόρον ἰστάμενον παρὰ τοῖς ἐρειπίοις ἑλληνικοῦ ναοῦ καὶ προσπαθοῦντα ν' ἀναγνώσῃ ἀρχαίαν τινα ἐπιγραφὴν· ἡ δὲ ἐπιγραφὴ αὕτη ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτου. Ὁ Γερμανὸς ἀρχιτέκτων Φίσερχ φὸν Βέρν ἦτο ἐξωγραφημένος ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτῆριου ὡς ἄλιεϋς ἔλκων τὸ δίκτυον, διότι τὸ ὄνομά του Φίσερχ σημαίνει κυρίως «Ψαράς». Ὁ περιβόητος τυχοδιώκτης Κόζζανόβα ἔγραψε τὸ ὄνομά του ἐπὶ ἀρχαίας τινὸς σημαίας βασταζομένης ὑπὸ ὄνου, ὁ δὲ περιφημος χαλκογράφος Βάρτεχ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτῆριου του ἰχνογραφημένον κυνάριον, κρατῶν μεταξὺ τῶν ὀδόντων μικρὸν τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον τὸ ὄνομα ἐκείνου. Πάντες σχεδὸν οἱ διάσημοι καλλιτέχνη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περιεκόσμουσαν παντιοτρόπως τὰ ἐπισκεπτῆριά των, αἱ δὲ κυρίαὶ ἀπέσταλλον τὰ ἰδικὰ των ἐντὸς κομφοτάτων φακέλλων ἐγκλειστα καὶ εὐωδιάζοντα ἐξ ἐκλεκτῶν ἀρωμάτων.

Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις ἔθηκεν ἀπότομον

τέλος εἰς ὅλα ταῦτα τὰ χαρίεντα καὶ πολυτελῆ ἐφευρήματα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1800, καὶ ἐξήρανται αὐτὰ μετὰ πολλῶν ἄλλων, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, μόλις δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς αὐτοκρατορίας ἀνεφάνισαν αὐθις τὰ ἐπισκεπτήρια. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας καθιερώθη ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἔθιμον τοῦ περιβάλλειν τὰ ὀνόματα δι' ἐνὸς στεφάνου μετ' αὐτοκρατορικῶν ἀστῶν, εἰτινες μετὰ τὴν ἐποκατάστασιν τῆς βασιλείας ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν βουρβωνικῶν κρίνων. Τὸ χρώμα τῶν ἐπισκεπτηρίων παρήλασσαν ἀπὸ τοῦ πεποικλιμένου μαρμαροειδοῦς εἰς τὸ κατάλευκον. Μέχρι τοῦ ἔτους 1835 ἦσαν ἐν χρήσει λεπτὰ καὶ ἀπέριττα ἐπισκεπτήρια, ἔκτοτε δὲ ἐγένοντο μεγάλα καὶ μὲ τριχαπτοεῖδες περιθώριον, ἅτινα ἐνίοτε ἐκοσμοῦντο μὲ εἰκόνας τοπειῶν, θαλασσογραφίας κλπ. Μετ' οὗ πολὺ ὅμως ἡ καλαισθησιὰ ἠπάσθη τὰ λευκὰ καὶ ἀνευ κοσμημάτων ἐπισκεπτήρια. Ὅτε ἐφευρέθη ἡ φωτογραφία ἤρχισαν νὰ θέτωσιν ἐν μιᾷ γωνίᾳ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τὰς εἰκόνας τῶν ἐν μικρογραφίᾳ, ἀλλὰ καὶ οὕτως ὁ νεωτερισμὸς ἐπὶ βραχύτατον χρόνον ἐπεκράτησε. Σήμερον ὅλα τὰ ἐπισκεπτήρια φαίνονται σχεδὸν ὅμοια, μόνον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν γραφὴν διαφέροντα ἀλλήλων.

Ὡς πρὸς πτύξιν τῶν γωνιαίων ἄκρων τοῦ ἐπισκεπτηρίου ἔσχε πρότερον ἡ ἐξῆς ἐθιμοταξία: Ἡ πτύξις τῆς ἄνω δεξιᾶς ἄκρας ἐσήμαινεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἦτο συγχαρητήριος, τοῦναντίον δὲ συλλυπητήριον ἐπίσκεψιν ἐδήλου ἡ πτύξις τῆς ἀπέναντι γωνίας τῆς ἄνω ἀριστερᾶς. Ἡ πτύξις τῆς κάτω ἀριστερᾶς ἄκρας ἐσήμαινεν ἀποχαιρετισμὸν, ἡ δὲ τῆς κάτω δεξιᾶς χαιρετισμὸν ἐπὶ τῇ ἀφίξει. Σήμερον τὰ παραγγέλματα ταῦτα τῆς παλαιᾶς ἐθιμοτυπίας ἐλησμονήθησαν καὶ μόνον τὸ πολὺ πολὺ, ὅταν ἐπισκεπτόμεθά τινα καὶ δὲν εὐρίσκομεν αὐτὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, συνηθίζομεν νὰ πτύσωμεν τὴν ἄνω δεξιᾶν γωνίαν τοῦ ἐπισκεπτηρίου δηλοῦντες οὕτω ὅτι τὸν ἐζητήσαμεν αὐτοπροσώπως. Ἄλλως δὲ, ἐννοεῖται, διὰ τοῦ ὑπρέτου ἀποστέλλομεν τὸ ἐπισκεπτήριον ἐντελῶς ἀθλαστον, ἀνευ πτυχῆς. Ὅταν δὲ θέλωμεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἡμῶν ἀπέβλεπε πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἐφίνομεν τότε ἐπισκεπτήρια μὲ τὰς ἄνω δεξιᾶς ἄκρας ἐπτυγμένας, ὅσα εἶναι τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα. Τώρα δὲ ἤρχισε νὰ εἰσαγῆται εἰς τὰς ἄνωτέρας τάξεις πᾶσι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, νὰ θλάται τὸ ἐπισκεπτήριον ἐν τῷ μέσῳ, τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπίσκεψις ἀπέβλεπεν ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν. Ἄν δὲ θέλωμεν νὰ φανερώσωμεν ὄρισμένον σκοπὸν τῆς ἐπισκέ-

ψεως μας, τότε γράφομεν ἢ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιστοιχῶν γαλλικῶν λέξεων, κατὰ τὴν ἀλόγως ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, ἢ τὸ καλλίτερον ὀλίγας ἑλληνικὰς λέξεις (π. χ.) διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω ἀντὶ p p e = pour prendre congé, Συγχαίρω ἀντὶ p f = pour feliciter κ.λ.π.)

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἔργον τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ συνεργάτου μας κ. Λεωνίδα Χ. Ζώη.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τοῦ ἀπανταχοῦ ἀναγώστας τοῦ Ἀνθῶνος. Εὐχόμεθα καλὰς ἐσοτὰς καὶ εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος — Σ. Φ. Τὸ γνωρίζεται. κ. Δ: I. M. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀφιέρωσιν. Περιμένωμεν καὶ ἕτερον ποιημά σας — Α. Μ. Φιλιατρά. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Περιμένωμεν — Δ. Κ. Ἀθήνας: Ὁ ἀ δημοσιευθῆαι εἰς τὸν Εἰκονογραφημένον Ἀνθῶνα — κ. Σ. Θ. Πάτρας: Ἐπιστολή σας καὶ συνέχεια ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Περιμένωμεν τὴν εἰκόνα. Συνδρομητὴν, Πάτρας. Τὸ ποιημά σας ἀκατάλληλον. Σ. Α. Πειραιᾶ. Ἐνόγηστα ποιήματα δὲν δημοσιεύομεν, καὶ ἐπειδὴ τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται τὸ ἔργον σας ἀναπαύεται ἐν καλάθῳ. — Μ. Ἀτ. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν ἀγγελίαν εἰς τὸν Εἰκονογραφημένον Ὁ ἀ δημοσιεύομεν ὄχι μόνον αἰνίγματα ἀλλὰ προβλήματα καὶ ἄλλα διάφορα παίγνια. Τυπογράφον, Ἀθήνας. Ὁ κ. Σπυρίδων Κοντόγιωργας ἐργάζεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον εἰς ὃ ἐκτυποῦται ὁ Ἀνθῶνος. Εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργατῶν στοιχειοθετῶν, ταχὺς καὶ φιλόκαλος.

Ἀρνοῦνται νὰ πληρώσουν τὴν συνδρομὴν των.

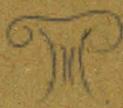
Οἱ ἐν Κερκύρα. Δημ. Σ. Βλάχος, Διον. Φλαμπουράρης, Σ. Ἀλεξόπουλος, Ν. Ἀλμπουινιώτης, Σπυρίδων Κίτσος, Διονύσιος Ἀποστολάκης, Α. Κατωμέρης, Διονύσιος Θεοτόκης, Γ. Α. Στελακάτος, Γ. Ἀνδρικόπουλος (παῶν τελευτήσας), Π. Πάτροκλος, Α. Ζερβός, Θεόδ. Παπαδόπουλος, Κ. Κωσταλάτος, Ἡλίας Χρηστοβιτσιάτος, Διον. Μανιώτης.

(ἔπεται συνέχεια)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ ΦΩΣΚΟΛΟΣ Σ. Καψοκεφάλου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ.Σ.Υ.Λ.Φ50023

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ